

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Da der foreligger indstilling fra grupperne, skal jeg allerede i indeværende møde lade foretagne valg af det udvalg, som det nu blev besluttet at nedsætte.

Man gik altså til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om fornyelse af kollektive overenskomster på landbrugsområdet.

Valgt blev: *Ager Jensen, Haunstrup Clemmensen, Simonsen, H. C. Toft, Jens Peter Jensen (Sorø amt), Enggaard, Niels Eriksen, Erik Hansen (Ålborg amt), Niels Helveg Petersen, Valbak, Erling Dinesen, Anker Jørgensen, Risgaard Knudsen, J. O. Krag, Helge Nielsen, Chr. Thomsen og Morten Lange.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Statens Kunstfond.

(Lovforslaget (nr. 211) findes i tillæg A. sp. 4169, fremsættelsen i tidenden sp. 4647).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bodil Koch: Det var en opmuntrende læsning i anledning af det fremsatte lovforslag at repetere forhandlingerne i tinget ved kunstfondlovens vedtagelse i 1964. Sjældent har der lyst en så enig glæde ud af alle ordførelser bortset fra de uafhængige, som jo heller ikke ville stemme for loven.

Men som rimeligt var, blev det bestemt, at loven skulle revideres efter en 3-årig periode. En kunstfondlov danner jo rammen om en så udefinerbar sektor i samfundet, hvor meningerne og synspunkterne brydes stærkt og klimaet hastigt skifter. En vurdering af kunstfondlovens administrative struktur må da også anses for nødvendig efter de første prøveår. Her vil jeg blot sige, at det forekommer mig, at strukturen med de 3-årige 3 mands udvalg synes jeg har fungeret på en måde, der gør det absolut ønskeligt, at vi som foreslået bibeholder denne ordening. Dog er det måske et spørgsmål, om 3 mands udvalgenes funktionsår ikke burde følge finansåret i stedet for kalenderåret, men det er jo en småting, vi kan drøfte i udvalget.

Da revisionen af kunstfondloven blev udskudt sidste år, havde prisudviklingen allerede dengang været sådan, at hvis blot rådighedsbeløbet i finansåret 1968-69 skulle være bragt op på samme værdistade som ved lovens vedtagelse i 1964, måtte det være øget med 800.000 kr. Nu foreslås beløbet forhøjet med 1,6 mill. kr., og det lyder jo ved første skud meget godt. Spørgsmålet er, om kunstfondmidlerne burde pristalsreguleres. Detaljerne må jo drøftes igen, som jeg sagde før, i udvalget.

Men der er ét bestemt punkt, jeg mener er så vigtigt, at jeg gerne vil nævne det allerede nu; det drejer sig om midlerne til udsmykningsopgaver. Der er igennem de sidste år vokset et meget stærkt behov op for kunstnerisk udsmykning overalt i landet, i skoler og på uddannelsesinstitutioner af enhver art, på rådhus, sygehuse, sociale institutioner osv., og det synes jeg er en af de virkelig positive virkninger af loven om kunstfonden, der her har haft en lykkelig folkelig bredside. På den måde får befolkningen en helt ny og nær forbindelse med god dansk kunst og får øjne og sind åbnet for kunstens værdi eller stimuleres måske til undren og eftertanke, og det er jo også nyttigt. Allerede den første kunstfondlov i 1956 havde et beløb til udsmykning, og det